

מסורת הש"ס

(א) [לעיל ק. וש"נ],
 (ב) [נספח ל: וש"נ],
 (ג) [פי' הדד של כמה],
 (ד) [ערוך], (ה) [פסחים עז: כרימות כב., (ו) [נדב כד:], (ז) [שערי צדק מ:], (ח) [פסחים מ:], (ט) [שם טז:], (י) [שם טז:], (יא) [שם טז:], (יב) [שם טז:], (יג) [שם טז:], (יד) [שם טז:], (טו) [שם טז:], (טז) [שם טז:].

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מכלל וכו' ממירין אותו בשניער בסוף וממלאו וכו' (ב) ד"ה וממלאו וכו' אלא שבסוף חזרה ופלט:

מוסף רש"י

ותו לא מיידי. אין לזון אחר דבר זה (סוכה יז) אין להשיב על כך (יבמות טז. וקדושין כא.) מן לילא לאקשוי מדי (ערוךין קב) אין להקשות על דבר זה (ע"ז כב. טו.) לילא לטוי מדי (סנהדרין כט.) אין להקיש דבר זה (שם טו.).

רבינו גרשום

מכלל דר' יהודה סבר אפי' נייער מתחלה כו'. כלומר מדאמר ר' נראין דברי ר' יהודה בהא מכלל דר' יהודה מחמיר טפי ואפי' נייער כו' מכלל דרבנן סברי (א) אפי' נייער בסוף דפלט ואפי' כסה בסוף ולא נייער בתחלה דבלע ואפילו כיהה בסוף ולא כיהה בתחלה מותר כיון דלבסוף נחטט ממנו האיטור קסברי אפשר לסוחטו מותר: ורבי יהודה לטעמי מן במינו לא בטיל. כלומר לפי חתיכה עצמה נעשית נבלה ואוסרת כל החתיכות טעם כל החתיכות כולן אלא באותה חתיכה והיא אוסרת חתיכות אחרות ורבנן לטעמייהו דאמרי מין במינו בטיל לפי לא היא אסור עד שיתן טעם בחתיכות כולן: האי מאי אי אמרת בשלמא רבנן דהכא במין ומינו כו' יהודה סבירא להו ובאפשר לסוחטו פליגי

כל הבשר פרק שמיני חולין

קמ.

עין משפט נר מצוה

א מ"י פ"ע מהלכות מכללות אסורות ה' יכ סמג לאוין קמא טו"ע מ"ד כ"י 5 סעיף א':
 ב מ"י פ"ו מהל' מ"א הלכה ו ועי' בהשגות וזמ"ת סמג לאוין קמא טו"ע מ"ד כ"י ע"ג פ"א:
 ב ב"מ ג' שם הל' י ו:

רבינו גרשום (המשך)

היינו דאמר ר' נראין דברי ר' יהודה בהא. כלומר בשלא נייער בתחלה אלא לבסוף (כלומר) דבלע ופלט לבסוף נחטט ממנו האיטור ואפי' וז' לבסוף נחטט ממנו אסור דקסבר אפשר לסוחטו אסור ודברי חכמים בשנייער מתחלה ועד סוף דלא בלע ולפיכך צריך שיתן טעם החלב שגפלו על החתיכה אחת בכל החתיכות ואם לא נתן טעם בכל החתיכות הוא אמרינן חתיכה עצמה נעשית נבלה דלא היה להן פנאי לבלוע איטורא אלא אי אמרת אפשר לסוחטו דברי הכל אסור כלומר דרבנן סבירא להו כו' יהודה דאפשר לסוחטו דאסור רבנן מאן דבר שמייחו לענין אפשר לסוחטו כיון דרבנן כו' יהודה סבירא להו לענין אפשר לסוחטו דאסור (ד' דלא מיידי במין ומינו אלא באפשר לסוחטו יהודה סבירא להו דאסור ודאי באפשר לסוחטו פליגי אפי' כו' יהודה סבירא להו לענין שיתן טעם בחתיכות כולן: האי מאי אי אמרת בשלמא רבנן דהכא במין ומינו כו' יהודה סבירא להו ובאפשר לסוחטו פליגי

(א) ל' אפי' נייער בסוף ולא מתחלה או כיהה בסוף ולא כיהה בתחלה אפי' נייער דכבר נלע בתחלה מותר כיון דלבסוף וכו'. (ב) נראה דל"ל ולא מיידי אלא במין ומינו ולא באפשר לסוחטו.

ופרכינן מכלל דר' יהודה סבר כי נייער כו'. נמי אסירי מדקאמר רואה אני דברי ר' יהודה בשלא נייער בתחלה אבל אני רואה את מה שהוא אסור אף בשנייער מכלל דאיהו אף בשנייער אסור מדלא קמני אמר רבי לא אמר ר' יהודה אלא בשלא נייער: הא לא נלע. חתיכה

מכלל דר' יהודה סבר כי נייער מתחלה ועד סוף וכסה מתחלה ועד סוף אסור אמאי הא לא בלע כלל אימא לא נייער יפה יפה ולא כסה יפה יפה אמר מר ודברי חכמים בשנייער וכסה מאי נייער ומאי כסה אילימא נייער בסוף ולא נייער בתחלה וכסה בסוף ולא כסה בתחלה האמת נראין דברי ר' יהודה בהא אלא נייער מתחלה ועד סוף וכסה מתחלה ועד סוף מכלל דרבנן סברי נייער בסוף ולא נייער בתחלה כסה בסוף ולא כסה בתחלה מותר אלמא קסברי אפשר לסוחטו מותר א"ל רב אחא מדיפתי לרבינא מומאי דבאפשר לסוחטו פליגי דלמא אפשר לסוחטו דברי הכל אסור והכא במין במינו קא מיפלגי ורבי יהודה לטעמיה (א) דאמר מין במינו לא בטיל ורבנן לטעמייהו דאמרי מין במינו בטיל האי מאי אי אמרת בשלמא דרבנן במין במינו הכא כרבי יהודה סבירא להו ובאפשר לסוחטו פליגי היינו דקאמר רבי נראין דברי רבי יהודה בהא ודברי חכמים בהא אלא אי אמרת אפשר לסוחטו דברי הכל אסור והכא במין במינו קמיפלגי האי נראין דברי ר' יהודה ואין נראין מבעי ליה: ותו לא מיידי: **מתני'** אהבחל קורעו ומוציא את חלבו לא קרעו אינו עובר עליו אהחלב קורעו ומוציא את דמו ילא קרעו אינו עובר עליו: **גמ'** אבמר

נראין דברי ר' יהודה ואין נראין מבעיא ליה. תימה לימא דכ"ע מין צמינו לא צטיל וה"ק נראין דברי ר' יהודה לחכמים בשלא נייער בתחלה אלא בסוף שחכמים לא נחלקו עליו אלא כשנייער מתחלה ועד סוף דכי האי גונא משני לעיל צפרק קמא (דף יג.) גבי אבדו לו גדייו ותרנגוליו

וצפרק המוכר את הספינה (ב"ב דף עט.) גבי צור ושזך וצממה דוכמין ויש לומר דלא קאמר אלא היכא דלא אפשר ליה למימר צענין אחרי: **הלכ' קורעו ומוציא את דמו לא קרעו אינו עובר עליו.** פירש צקונטרס צמס' כרימות (דף כג.) מוקי לה בלצ עוף דאין צדמו כוית אבל צממה חייב כרת אם לא קרעו לאחר צולע וחי אפשר לומר כן דצדעיה אמרינן צקונטרס רבה (נמוסות דף כא.) דס שצטלו אינו עובר עליו אם אכלו והא דמוקי לה צפ' דס שטיטה (כרימות דף כג.) בלצ עוף משום דבלע ענין קמני מתימתין דאיינו עובר עליו צין חי צין מצושל ומה שפירש צקונטרס דצמר הלצ אינו נאסר שהלצ חלק הוא ואינו צולע דהיינו צמנ' פסחים (דף עז.) שאני לצ דשיע אינו ר"ת דאין לנסמן על זה לעשות מעשה דחייבה צעלמא הוא צפ' כי"ד לו"ן (פסחים דף עז.) דהוה צעי למיפשט מיינה דאמרינן כצולעו כן פולטו מדקמני קורעו לאחר צשולו ודמי לצ שאני לצ דשטעו אבל למאי דמסיק דצולעו כן פולטו חו לא אמרי' דשעי ולא בלע וקורעו חו לא צשולו היינו לאחר ללייתו דשיין ציה צולעו כן פולטו שהדס נופל לחוץ אבל צקדרה אסור ולא אמרינן דשעי ולא בלע:

אין

את השאר אפילו הן אלק מפני שהן אסורות את השאר עד שיהא חתיכה כדי לתת טעם ככולן דמין צמינו נמי צטיל ורבי הכי קאמר רואה אני את דברי רבי יהודה לאסור אף בשאר החתיכות בשלא נייער בתחלה וקבלה טעם האיסור וצמינו מכלל דא"ל (א) צקון וחזרה ופלטתה באחיות ומין צמינו לא צטיל ואין אני רואה דברי בשנייער בתחלה דהא לא נעשת איסור ולשמא לא נייער יפה לא חיישינן ורואה אני את דברי המתירין כשנייער בתחלה כדפרישית דלא נעשת איסור ולשמא לא נייער לא חיישינן ואין אני רואה היתר אפילו באחרות בשלא נייער בתחלה אלא צקון דנעשת איסור ואוסרת צקון משום דאפשר לסוחטו מותר ועד שתתן דקמני אטיפה קאי: היינו. דשיין למימר נראין דברי חכמים המתירין בשנייער בתחלה דלא צלעה: **אלא אי אמרת אפשר לסוחטו לרבנן נמי אסור.** והאי דקשרו רבנן צין שנייער בתחלה וצין שלא נייער בתחלה כשארף הוא דקשרו ומשום דמין צמינו בטל ועד שתתן דקמני אחתיכה קאי הכי מני רבי למיתיני נראין דברי חכמים בשנייער והא רבנן נמי אסרי לה לחתיכה דאית להו גורה שמאל לא נייער יפה ורבי מדלתי טעמא דהיתר בשנייער מכלל דשרי אף בקמייתא משום דלא צלעה ואין נראין לו זה לא דברי רבי יהודה האוסר ככולן ולא דברי חכמים המתירין באחרות ואוסרין מיהא צראשונה ואם בא רבי להשמיענו דמין צמינו לא צטיל ועוד דלא חיישינן לשמאל לא נייער יפה הכי אציעי ליה למיתיני נראין דברי רבי יהודה שאוסר ככולן בשלא נייער בתחלה אלא נייער בסוף דכיון שקבלה הטעם ונאסרה אוסרת חזרותיה ככל שהוא דמין צמינו לא צטיל ואין נראין דברי כשנייער דאיהו מושג לשמאל לא נייער יפה ואוסרת כולן דכיון דנייער לא חיישינן להכי ואף הראשונה מותרת ומדקאמר נראין דברי חכמים מכלל דרבנן בקמייתא נמי שרו ועד שתתן אטיפה קאי וקסברי אפשר לסוחטו מותר ולא נעשית החתיכה נבלה: **והו לא מיידי.** אין לשנות את הסוגיא. והשתא דקס ליה רבי צשיטמיה דר' יהודה דאפשר לסוחטו אסור ורב ורבי יוחנן ורבי חנינא נמי כוותיה סברי [קמ.] אט"ג דאיפלגי עלייהו שמואל ור"ל [שם] הא אמרינן שמואל צאסורי צמקוס רב ליתא' וכן לגבי רבי יוחנן ליתא' וצעדתינן א' כרבי יהודה צין צמיפס חלצ שגפלו על החתיכה ולא נייער ויש זה כדליתן טעם באותה חתיכה וצין צחלצ הדצוק בחתיכה צשר ויש צו ליתן טעם זה ואפילו אין צו כוית דהוי חלי שיעור אסור מן התורה והחתיכה עצמה נעשית נבלה ואין מועילין שאר החתיכות לצטלה דכולן נאסרות ואפילו הן אלק דבהא נמי קיימא לן כרבי יהודה דמין צמינו לא צטיל דהא קס ליה רבי צשיטמיה ורב ושמואל נמי צשיטמיה קיימי דרב ושמואל דאמרי תרווייהו [ע"ז עג:] כל איסורין צבתורה צמינו צנשהו ותניא כומייכו צמקסת עבודה זרה (שם) ואט"ג דאיפלגו עלייהו רבי יוחנן ור"ל התם ותניא נמי כוותיהו שמעינן לאציי ורבא דבתראי הוו דקמו כרב ושמואל דאיתמר חלא לגו חמרא כו' צמקסת עבודה זרה (דף סו.) וצפסחוס (דף ז.) נמי פסק רבא הלכתא כרב דמין צמינו צמשהו דאמר רבא הלכתא חמך צומנו צין צמינו צין שלא צמינו צמשהו ומפרכשינן טעמא צמינו צמשהו רב לטעמיה דאמר כל איסורין צבתורה צמינו צמשהו וצשלא צמינו גזר רב צחמך אטו מין משום דלא צדילי אינשי מיינה אמתו ולולוי ציה שמע מיינה צבתוריהו הלכה כר' יהודה צין באפשר לסוחטו אסור וכולה נעשית נבלה צין צמינו לא צטיל אבל אם יש צרוצב לצדו יותר מששים ככל החתיכה שקבלה את הטעם הרוצב מצטלה ומשליכה וכולן מותרות דבהא אפי' רבי יהודה מודי דכל מין ומינו ודבר אחר סלק את מינו כמי שאינו ושאינו מינו רבה עליו ומצטלו. ואית ספרים דמתניא צהו איפכא אמר רבי נראין דברי רבי יהודה בשנייער וכסה כו' ולא אפשר לאוקמא דל"כ כולהו מודו צקמייתא דאסירא דכיון דמוקי פלוגתייהו נמי צשלא נייער כלל א"כ על כרחך לרבנן נמי קמייתא אסורה דהא בלע ולא פלט ואין כאן ממלוות אלא באחריות ולא איירי באפשר לסוחטו מיידי הילכך לא גרסינן לה: **מתני'** לא קרעו אינו עובר. על אכילתו ללקות ולא על צשולו דלאו חלצ מקרי. וצגמרא [ע"ז] מפרש אי איכא מיהא איסורא דרבנן או לא: הלצ קורעו ומוציא את דמו לא קרעו אינו עובר עליו. להיות ככרת וצמס' כרימות (דף כג.) מוקים לה בלצ עוף שאין צדמו כוית אבל צצממה חייב כרת אם לא קרעו לאחר צשולו אבל צשרו אינו נאסר שהלצ חלק הוא ואינו צולע והכי נמי אמרינן צפסחים (דף עז.) שאני לצ דשעי: **גמ'** אבמר